

Inkijkttekst, uit hoofdstuk 8

Af en toe voel ik zijn ondeugende handen die iets onder mijn zwembroek gaan, en speelt de onderkant van mijn billen kneden en verzorgen. Ook nu blijft hij zo een poosje met zijn handen half onder mijn zwembroek doorgaan. Van mij mag hij me zo blijven strelen, slik. Omdat ik niks zeg en blijkbaar geen weerstand bied laat Drew zijn handen nog even onder mijn zwembroek op mijn billen liggen. Ik betrap mezelf erop dat ik naar veel meer verlang. Oof, waar verlang ik werkelijk naar? Het kan me ook niets schelen, dit is de mooiste vriendschap die ik mee mag maken. Het is een vriendschap waar ik alleen maar van kon dromen. Ach, er is hier toch niemand.

'Wil jij mijn rug en benen ook verzorgen Tom?'

'Sure Drew,' ga maar liggen.

Daar ligt hij dan, mijn lieve stoere vriend. Weer kijk ik naar al zijn welgevormde spieren, zijn bolle bilspieren en zijn krachtige benen. Met evenveel aandacht spray ik de heerlijke naar kokos geurende verzorgende olie op zijn rug.

Wat een dromerige sfeer. Zonder erbij na te denken ga ik over hem heen zitten. Hij zucht diep, ik zucht ook want ik besef wat voor raars ik doe. Ik durf nu niet meteen weer van hem af te gaan, dan valt het nog meer op. Nu zit ik er in ieder geval mooi recht voor en kan ik zijn rug licht masserend insmeren. Ik merk dat ik gebiologeerd kijkend over zijn huid heenga. Drew laat wat zacht gekreun horen, of verbeeld ik me dat? Zijn huid is de mooiste huid die ik ooit gezien en gevoeld heb. Het masseren voelt nu als heel natuurlijk om te doen. Zal ik anders de hele middag maar zo blijven zitten en zo doorgaan? Dat lijkt me heerlijk.

Toch ga ik maar op mijn knieën naast hem zitten en verzorg eerst zijn linkerbeen. Ook heb ik de neiging om hem onder zijn zwembroek te pesten, maar durf ik dat weer? Boven en onder houd ik wat afstand om zijn mooie witte zwembroek niet met olievlekken te verpesten. Drew spreidt zijn benen wat meer. Zucht. Na zijn rechterbeen ook verzorgd te hebben voel ik een onbedwingbaar verlangen om toch even zijn bilspieren te voelen. Ik kan me niet beheersen. Ach, hij houdt van humor en hij pest mij ook steeds tenslotte. De wasmachine wast zijn zwembroek heus wel weer schoon, zo niet dan betaal ik wel een nieuwe zwembroek. Met iets minder olie ga ik eerst van onderaf onder zijn zwembroek over zijn billen. Wat is het toch een fantastisch gevoel zijn imponerende harde billen aan te mogen raken. Zo, Drew vertoont aardig reactie. Hij spant zijn bilspieren. Alle blonde haartjes op zijn huid gaan rechtop staan en ik hoor een hele diepe zucht. Shit, de olie vlekt veel meer als ik had verwacht. Oké, de vlekken zitten er nu toch al in dus jammer dan. Ik doe nog iets meer olie op mijn handen en al pestend schuif ik mijn beide handen van bovenaf onder zijn zwembroek. Ha ha, Drew en al zijn kippenvet. Ik masseer zijn bolle gespierde billen. Zo, nu is hij wel voldoende ingesmeerd. Daar liggen we dan samen, veilig en ver van alles en iedereen. De zee is kalm. Het geruis van de golven en de geluiden van de natuur werken heilzaam. Hier op deze plek wil ik zo wel eindeloos blijven... met Drew. Langzaam vervagen mijn gedachten. Ik heb geen idee hoe laat het is, ergens in de middag denk ik. Wanneer ik weer een beetje wakker word merk ik dat Drew in zijn slaap zijn arm om me heen heeft geslagen. Hij ligt op zijn buik en ik lig op mijn rug. Het voelt eigenlijk heel vertrouwd, dus ik laat het maar zo. Ik draai me ook op mijn buik en als vanzelf gaat mijn arm om zijn lijf heen. In zijn slaap reageert hij op mijn aanraking en dan... schuift hij zijn warme lijf tegen mij aan. Waarom begint mijn hart sneller te kloppen? Slaapt Drew? Mijn linkerhand leg ik op zijn linker schouderblad. Daar binnen in zijn borstkas klopt dat mooie hart van hem.

Via mijn hand voel ik zijn hart zo dichtbij kloppen. Zijn hart begint steeds sneller te kloppen. *'Ouch,'* au. Ohhh, mijn rechterarm is wat stijf en pijnlijk geworden door het bowlen gisteren. Ik ga rechtop zitten en laat mijn arm maar even hangen. Drew is nu ook wakker geworden en gaat rechtop zitten.

'Ga maar even met je rechterarm naar me toe gericht zitten.'

Ik gehoorzaam en sluit mijn ogen. Vakkundig begint hij mijn armspieren te masseren en de pijn in mijn arm wordt minder. Dan bedenk ik dat hij werkelijk wel veel verschillende kwaliteiten in huis heeft. Drew gaat zonder enige moeite een poosje door met het masseren van mijn arm.

'Lekker Drew, mijn arm voelt veel beter nu,' zeg ik.

'Ga eerst nog maar op je rug liggen Tom.'

Natuurlijk doe ik wat hij zegt en ik ga op mijn rug liggen. Het zand voelt heerlijk warm onder mijn rug. Drew zit op de knieën naast me en ik sluit mijn ogen opnieuw. Hij masseert mijn arm weer verder, maar nu kriebelt hij ook af en toe in mijn oksel. Ha ha waarschijnlijk verwacht hij dat ik daar niet tegen kan en dat ik ga spartelen, maar ik vind het juist een heel lekker gevoel. Blijkbaar is dat voor hem een teken om een tikkeltje brutaal nog wat meer uit te proberen?

Ineens strijkt hij met zijn vingers heel licht over en rond mijn tepel!

Oef, dit gevoel ken ik helemaal niet en het voelt veel te opwindend. De rillingen gaan van top tot teen over mijn lijf. Ik zucht wel, maar ik zeg niks en wacht af wat hij verder gaat doen. Drew doet vervolgens hetzelfde bij mijn andere tepel, ahhh dat is aangenaam prettig gevoelig. Mijn ogen houd ik dicht en ik geef me nog meer over. Diep in me ontstaat een intens diep verlangen om Drew bovenop me vast te houden en hem te kussen. Shit, wat zijn dit voor idiote verlangens? Dit kan toch helemaal niet, stop.

'Ohhh alsjeblieft stop, je maakt me gek,' denk ik.

Dan voel ik iets waarvan ik denk dat ik weet wat het is, maar ik durf niet te kijken. Geeft hij me echt een zachte kus op mijn beide tepels? Dat is toch niet mogelijk? Dit had ik never nooit niet verwacht. Nu begint Drew met zijn hand tergend langzaam, en heel zacht, kleine rondjes rond mijn navel te strelen.

In mijn buik ontstaat een oceaan aan tintelingen. De tintelingen breiden zich uit over mijn hele lijf. Ik kreun zacht en ik heb heel veel moeite om niet hardop te gaan kreunen. Drew komt onverwachts over me heen zitten. Oef, Drew zit met zijn gespierde billen op mijn pik. Van schrik spannen mijn buikspieren zich aan als een plank, maar dat weerhoudt Drew er niet van om met zijn mooie handen heel rustig grotere rondjes over mijn buik te strelen. Hij raakt zo nu en dan de rand van mijn zwembroek. Soms gaat hij brutaal met een paar vingers iets onder de rand van mijn zwembroek. Niet doen, Drew. Ohhh, Hij tikt tegen mijn eikel aan. Nee, help, mijn pik wordt stijf en mijn pik begint tegen zijn billen aan te drukken. Dat moet hij wel opmerken, wat moet hij wel niet van me denken?

Voor hem is het toch immers gewoon een onschuldig spelletje? Het is maar goed dat ik op de grond lig want het duizelt me in mijn hoofd. Wat gebeurt er allemaal met me, wat is dit in Godsnaam? Ik heb het gevoel dat er duizenden draden van liefde tussen ons gesponnen worden en ons met elkaar verbinden. Dat kan toch niet? Als ik mijn ogen opendoe kijk ik recht in de blauwe ogen van Drew, en ik voel dat ik in zijn ziel kijk. Drew kijkt gebiologeerd starend in mijn blauwe ogen, ik kan er niet meer omheen. Voor mij is er geen uitweg meer.

Verstoppertje spelen is niet meer mogelijk, ontsnappen van mezelf is onmogelijk. In een enkele seconde weten we beiden alles wat nodig is, we zijn voor elkaar voorbestemd. Ben ik daarom naar Florida gebracht? Ben ik daarom hier naar dit strandje toe gebracht?

Hebben we elkaar juist hier op deze paradijselijke plek moeten vinden? In een flits komen honderden beelden van mijn jeugd als een film voorbij.

Grote eenzaamheid, onbegrepen voelen, het niet kunnen vinden, apart genoemd worden, outcast, uitgescholden worden, verlangen, er nooit bij horen, zoeken, zoeken... Het enige wat om mij heen normaal gevonden werd en wordt is de traditionele relatie tussen een man en een vrouw. Zo werd ik opgevoed en zo deed iedereen om mij heen, en overal. Dat is het enige dat normaal gevonden wordt. Mijn God, wat heb ik mijn best gedaan om "normaal" te zijn. Hoe vaker ik uitgelachen werd en hoe vaker ik uitgescholden werd des te meer deed ik mijn best "normaal" te zijn. Met mijn ogen dicht zie ik weer de vernederende blikken, woorden en gebaren die me wel toegeworpen werden.

"Je bent toch geen poot hè?"

"Ben je soms van het handje ha ha?"

"Je lijkt wel een wijf"

"Miemel"

"Mietje"

Wat een lelijke discriminerende scheldwoorden.

Er wil nog meer narigheid in mijn hoofd voorbijkomen. Het lelijkste woord wat naar mijn hoofd werd geslingerd komt weer voorbij en ik wil er niet meer aan herinnerd worden. Ik raak overmand door emoties en val bijna flauw van narigheid. Mijn hart krimpt van pijn ineen. Ik blokkeer het verleden. Weg ermee! Wat is dan normaal? Ik ben dus anders. Drew is anders. Ik heb nooit eerder zo'n fantastisch mens als Drew ontmoet en ik hou van hem. Mijn God, ik heb mezelf dus onbewust verstopt, alleen maar om te overleven. Ik kan niet meer doen alsof en ik kan hier niet meer tegen vechten. Just because of Drew. Het lijkt wel een soort verwerkingsfilm in mijn hoofd. Heel bewust voel ik dat ik nooit van mezelf heb gehouden, daarom kon ik ook geen liefde geven. Vond ik daarom niet eerder zo iemand als Drew? Acceptatie, ja ik hou van mezelf zoals ik ben. Drew's liefde heelt me. Nu kan ik ook echte liefde geven, aan Drew. Dan, ...is er rust en heel veel licht. Ik zie licht om mezelf heen en als ik naar Drew kijk zie ik licht om hem heen. Ik zie zijn prachtige halo. Mijn hart wordt intens warm en ik zucht diep. Zijn hart gloeit vol vuur. Mijn hele lijf begint te schudden en te trillen. Drew omarmt me stevig en hij begint heel hard te huilen. Ik omarm hem en ik voel liefde, oneindige liefde.

Ik hou van Drew. Eindelijk begrijp ik mijn jeugd en begrijp ik waarom ik me zo verschrikkelijk eenzaam heb gevoeld. Drew raakt me in mijn hart en ontsteekt een totaal ander vuur in mij. Drew laat me zien wie en wat ik ben. Drew is liefde, en ik ben zelf ook liefde. Hier ben ik me echt nooit eerder bewust van geweest, maar het is overduidelijk. Er rollen wat tranen over mijn wangen. Het lukt me nu echter niet meer om het tegen te houden en ik begin ook flink te huilen en te snikken.

Ik wil Drew helemaal niet afschrikken op dit cruciale moment in ons leven. Drew schrikt echter enorm van mijn reacties en gaat gauw van me af.

Hij knielt op het zand en wendt zijn hoofd heel zielig van me af. Ik zie dat Drew volkomen in paniek raakt. Drew heeft nog niet door dat ik nu alles zie en weet over ons. Het probleem is geen probleem. Hij is verliefd op mij en beseft niet dat ik op hem verliefd ben.

'Ohhh Tom, het spijt me zo,' hoor ik Drew zeggen. *'Dit mag ik niet zomaar bij je doen, ik breng je hiermee in een uiterst verlegen positie. Wat baal ik van mezelf, ik wil dit niet. Waarom kan ik dit rare idiote gevoel in mezelf nou niet bedwingen? Dit gevoel wordt te sterk Tom, het heeft steeds meer macht over me. Geloof me, ik zal het echt nooit en nooit meer doen. Alsjeblieft vertel dit aan niemand please, dan heb ik geen leven meer.'*

Verleden en heden. Oorsprong en bestemming. Eenzaamheid en geliefd voelen. Verdriet en vreugde. Liefde, oneindige liefde.

Alles lijkt samen te komen in het hier en nu. Het universum werkt op volle kracht. Diep ademhalend verzamel ik al mijn moed en ik doe mijn ogen langzaam weer open. Mijn God, wat ik zie vind ik heel erg. Drew heeft de ogen dicht en laat zijn hoofd hangen. Er rollen dikke tranen over zijn wangen en hij zit er compleet verslagen bij. Hem zo te zien doet me pijn. Hij beseft blijkbaar echt helemaal niet dat we het van elkaar weten en dat ik hem wil. Ja, ik wil Drew, alleen Drew. Als hij mij niet gevonden had, dan had ik nog heel lang in de bizarre gevangenis van mezelf moeten leven. Dan had ik wellicht een leven lang in de schaduw van mezelf voor de boeg, verschrikkelijk. Ik voel hoeveel hij wel niet van me houdt. Dan kom ik overeind en ik ga op mijn knieën vlak voor hem zitten. Ik kijk naar hem, hij houdt zijn ogen dicht. Wat een mooie man, wat een lieve man, wat een geweldige vent. Drew zegt gelukkig wat;

'Ik heb geen keus. Mijn hart heeft de keuze gemaakt. Ohhh Tom, hoe ik dit ook uit alle macht geprobeerd heb tegen te houden, mijn hart heeft allang voor jou gekozen. Ik hou van jou en ik heb mezelf totaal niet meer in de hand.

Liefde denkt nooit twee keer na. Ik zal je netjes naar huis terugbrengen en ik accepteer het als je mij nooit meer wilt zien. Het spijt me zo Tom, het spijt me zo.' Mijn hart bonkt keihard in mijn keel als ik nog meer moed verzamel en tegen hem zeg; *'Kijk me alsjeblieft aan Drew.'*

Als Drew me aankijkt vloeien de woorden als vanzelf uit mijn mond.....

